

بررسی رابطه بین سلامت اجتماعی با خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی در دانش آموزان پسر دوره اول متوسطه

امیر قرضی آقبلاغ^۱، مرتضی عزیزی^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد روان شناسی تربیتی، موسسه چرخ نیلوفری آذربایجان، تبریز، ایران (نویسنده مسئول)

^۲ استادیار پایه ۹، گروه آموزش و روانشناسی تربیتی، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، دانشگاه آزاد اسلامی، سراب، ایران

چکیده

هدف از این تحقیق، تعیین رابطه بین سلامت اجتماعی با خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی و نیز پیش بینی سلامت اجتماعی از روی خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی دانش آموزان پسر دوره اول متوسطه شهرستان هشترو بود. روش تحقیق این پژوهش از لحاظ هدف از نوع تحقیقات کاربردی و از لحاظ روش انجام توصیفی و از نوع تحقیقات همبستگی می باشد. جامعه آماری این پژوهش کلیه دانش آموزان پسر دوره اول متوسطه شهرستان هشترو که در سال تحصیلی ۹۸-۹۹ مشغول به تحصیل بودند و تعداد آنها براساس گزارش آموزش و پرورش ۷۳۴ نفر بود، براساس جدول نمونه گیری مورگان و کرجسی تعداد نمونه های این تحقیق ۲۵۴ نفر بود. که به صورت تصادفی و به روش خوشه ای چند مرحله ای که از بین دانش آموزان پسر دوره اول متوسطه نمونه گیری شدند. ابزارهای پژوهش حاضر عبارت بودند از: پرسشنامه خودکارآمدی کودکان و نوجوانان موریس (۲۰۰۱) (SEQ-C) و پرسشنامه سلامت اجتماعی کییز (۲۰۰۴). برای آزمون فرضیه ها از آزمون های ضریب همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون داده ها استفاده شد. نتایج تجزیه و تحلیل داده ها نشان داد با افزایش سلامت اجتماعی و نیز مولفه های آن، خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی و اجتماعی نیز افزایش می یابد. با استفاده از یافته های پژوهش حاضر می توان عنوان کرد که با آموزش مهارت های اجتماعی برای دانش آموزان در زمینه سلامت اجتماعی به افزایش خودکارآمدی آنان اقدام نمود.

واژه های کلیدی: سلامت اجتماعی، خودکارآمدی تحصیلی، هیجانی، اجتماعی